



Sygn. akt III KK 190/15

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej,  
w sprawie **M. Ś.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 23 stycznia 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 9 października 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy  
wyrok Sądu Rejonowego w L. co do czynu z art. 200 § 1 k.k. w zw.  
z art. 12 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi  
Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.**

### **UZASADNIENIE**

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 9 października 2014 r., uznał M. Ś. za  
winnego czynów opisanych w akcie oskarżenia, polegających na tym, że:

- 1) w okresie od 2008 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 23 października 2013 roku w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu doprowadził małoletnią M. Ś. do poddania się innym czynnościom seksualnym, polegającym na dotykaniu pośladków, głaskaniu ud i tydek oraz całowaniu w usta, w trakcie którego wkładał język do ust córki, to jest przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- 2) w okresach od stycznia 2010 roku daty dziennej nieustalonej do dnia 18 stycznia 2013 roku oraz od połowy sierpnia 2013 roku, daty dziennej nieustalonej do 1 października 2013 roku w L. znęcał się psychicznie nad swoją żoną A. Ś. oraz psychicznie i fizycznie nad małoletnimi dziećmi M. Ś., lat 12 i J. Ś., lat 6 w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury podczas których wyzywał żonę słowami wulgarnymi oraz poniżającymi, ośmieszającymi, zakłócał wszystkim domownikom odpoczynek dzienny i nocny poprzez ciągłe niepokojenie, głośne oglądanie telewizora i słuchanie muzyki, dobijanie się do drzwi, krzyki, karcił cielesnie syna J. zaś w dniu 1 października 2013 roku podczas sprawowania opieki nad dziećmi uderzył otwartą dłonią córkę M. w twarz, uderzył co najmniej dwukrotnie syna J. po cielesnie oraz odepchnął go od siebie w wyniku czego dziecko uderzyło głową o łóżko doznając urazu głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrojem zdrowia na czas nie dłuższy od dni siedmiu, to jest przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazał go na karę roku pozbawienia wolności.

Następnie Sąd na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od tego wyroku złożyli: obrońca i prokurator.

Obrońca oskarżonego zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 4, art. 7, art. 410 w zw. z art. 424 § 1, art. 366 § 1 w zw. z art. 167, art. 201, art. 202 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 185a § 1 k.p.k. po czym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 (art. 200 k.k. w zw. z art. 12 k.k.) i umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w punkcie 2, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w swojej apelacji co do czynu z punktu 1 zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niepełne opisanie jego znamion na skutek pominięcia słów „poniżej lat 15” i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie prawidłowo znamion czynu z punktu I z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy, zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że:

1. wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 2 lat;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 5 lat;
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i 7b k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną M. Ś. oraz do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi A. Ś., M. Ś. i J. Ś. znajdującego się w L., a nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. do powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu;
4. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;
5. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego wywiezionej na niekorzyść skazanego w oparciu o art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny na podstawie art. 523 § 1 i § 4 pkt 2 k.p.k. zarzucił „rażącą obrazę przepisu prawa procesowego (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) polegającą na pominięciu i

nierozpoznaniu zarzutu apelacyjnego podniesionego w apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora, w zakresie niepełnego opisanie znamion przypisanego oskarżonemu czynu z pkt. I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – poprzez pominięcie słów „poniżej 15 lat” w efekcie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku I instancji zawierającego opis czynu niekorespondujący z podstawą skazania”. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 stycznia 2015 r., w części dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji co do punktu 1 oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna. Do znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. należy m. in. doprowadzenie do poddania się innym czynnościom seksualnym osoby poniżej lat 15. Z kolei art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. ustanawia wymóg precyzyjnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej. Konieczne jest wskazanie kompletu znamion danego przestępstwa, które zostały wypełnione ustalonym zachowaniem oskarżonego.

W niniejszej sprawie Sąd *meriti* powielił w wyroku (k. 786-787) brak aktu oskarżenia (k. 486-487), a wcześniej postanowienia o przedstawieniu zarzutów (k. 98), polegający na opuszczeniu w opisie najpierw zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu czynu, odnoszącego się do wieku pokrzywdzonej, określenia: „poniżej lat 15”. Na to uchybienie zasadnie zwrócił uwagę oskarżyciel publiczny, który w apelacji zarzucił Sądowi I instancji m.in. obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a wyrażającą się w niepełnym opisanie znamion przypisanego oskarżonemu czynu z punktu I wyroku poprzez pominięcie słów „poniżej lat 15”. (apelacja, k. 834-835)

Pomimo dostrzeżenia tego braku w części sprawozdawczej uzasadnienia wyroku (k. 866v), Sąd Odwoławczy nie rozpoznał jednak tego konkretnego zarzutu apelacji prokuratora, do czego był obowiązany mocą art. 433 § 2 k.p.k.

Słuszny jest zatem zarzut skarżącego, że wyrok Sądu odwoławczego zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów postępowania, które

miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem do przypisania sprawstwa przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. nie jest wystarczające doprowadzenie do poddania się innym czynnościom seksualnym jakiegokolwiek osoby małoletniej, lecz tylko takiej, która nie ukończyła 15 roku życia (*verba legis* „poniżej lat 15”).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd odwoławczy, w razie uwzględnienia apelacji prokuratora, prawidłowo sformułuje opis czynu przypisanego oskarżonemu z uwzględnieniem jego konstytutywnych znamion wynikających z przepisów ustawy karnej.